

at være for kort. Jeg haaber i alt Fald, at der vil gaa endnu en Række Aar. Med disse Ord tillader jeg mig at anbefale Sagen til den ærede Ministers grundige Overvejelse, om end jeg naturligvis ikke tør vente noget Udbytte deraf i denne Rigsdagssamling. Jeg vil ogsaa bede det ærede Finansudvalg tage under nøje Overvejelse, og navnlig lægge Mærke til de Henvendelser, der ere skete fra alle Erhvervsgrene i Jylland om at faa forbedrede Kommunikationsmidler med vore Naboer i Nord og Syd. Tillige vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at der i det norske Storting har rejst sig lignende Krav, og at den norske Regering har stillet sig velvillig over for dem og har lovet at have sin Opmærksomhed henvendt paa, hvorvidt de kunne gennemføres. Jeg tror, det vil være af Vigtighed, at der fra vor Side snart indledes Skridt i saa Henseende, thi det vilde vist være forfængeligt at haabe, at vi skulde kunne fastholde Forbindelsen over Helsingør—Gedser—Warnemünde, hvis man i Norge først har sluttet sig til en østlig Route gennem Sverige. Tiden maa nu være kommen til at tage dette Spørgsmaal op og se at faa det gennemført til Gavn for vort Land.

R. Nielsen: Under Nr. 234 i Betænkningen findes der en Skrivelse, som er fremkaldt ved, at Finansudvalget har rettet et Spørgsmaal til den højtærede Minister angaaende Lønningsforholdene for Mandskabet paa Uddybningsdamperen „Sandormen“. Naar man ser denne Skrivelse, er der et Forhold, som springer stærkt i Øjnene, og som det forekommer mig, der er nogen Grund til at nævne for mulig at fremkalde en fornyet Drøftelse, der kunde føre til, at dette kunde ændres i alt Fald en Smule. Det er et Forhold, som vi for øvrigt ikke ere ukendte med paa andre Omraader, og det kan vel nogenlunde korrekt udtrykkes i den Sætning, at den, der meget haver, skal der gives mere, og den, der har lidt, skal kun have lidt. Der gøres i Skrivelsen Rede for Lønningerne for denne Uddybningsdamper. Foruden Lønningerne have de ved Damperen ansatte to Lønningstillæg, det ene kaldes Søtillæget, det andet Bedingstillæget. Søtillæget betales som Ekstrapenge for de Dage, Skibet arbejder saa langt borte fra Hjemstedet, at Mandskabet er nødt til at indtage sine Maaltider om Bord, Bedingspengene ere Vederlag for Kost og Ophold paa saadanne Tider, hvor Skibet er oplagt i Dok eller lignende. Jeg skal nævne

Satserne, saa komme de nærliggende Tanker frem af sig selv. Føreren har en Lønning af 2,100 Kr., han faar i Søtillæg 2 Kr. og i Bedingspenge 4 Kr. daglig. Maskinmesteren har 1,800 Kr., i Søtillæg 2 Kr. og i Bedingspenge 4 Kr. daglig, altsaa ligesom Føreren. Gaa vi saa ned til Styrmanden, se vi, at denne har en Løn af 1,440 Kr., for ham er Søtillæget sunket til 1,50 Kr. og Bedingstillæget til 3 Kr. Maskinassistenten har 1,000 Kr., i Søtillæg 1 Kr. og i Bedingspenge 2 Kr. Gaa vi endelig til Matroser og Fyrbødere, af hvilke 1 har en Løn paa 960 Kr. og 5 paa 900 Kr., er Søtillæget 50 Øre og Bedingstillæget 1,35 Kr. Det forekommer mig, at der er alt for stor Forskel mellem disse Satser, og det synes mig urigtigt, at de Folk, der have den høje Lønning, faa 4 Gange saa meget som de, der have de lave Lønninger, naar de paa Grund af, at de arbejde borte fra Hjemmet, skulle have ekstra Betaling. Naar der er Tale om Søtillæg til Kosten, kan det ikke antages, at Matroser og Fyrbødere kunne faa en forsvarelig Kost for 50 Øre, naar Føreren og Maskinmesteren skulle betale 2 Kr. for den. Selv om jeg ikke vil stille Forslag om, at Beløbet skal være ligeligt for alle Parter — det er noget, jeg har paataget mig at foreslaa ved tidligere Lejligheder, men det er vel vanskeligt at opnaa — vil jeg dog foreslaa, at der mellem 2den og 3dje Behandling foretages saadanne Overvejelser mellem det højtærede Finansudvalg og vedkommende Minister, at vi kunne naa til i det mindste at nøjes med to Satser, saa at det højeste Tillæg i alt Fald ikke blev mere end dobbelt saa stort som det laveste. Jeg synes ikke, det vilde være urimeligt at stille derefter. Det vil vistnok ogsaa kunne gøres inden for samme finansielle Ramme, saa at der ikke sker større Udgifter i den Henseende. Man kan synes, at saadant er Smaating, men jeg har dog ment, der var Grund til at henlede Opmærksomheden derpaa.

Jeg kan dernæst slutte mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Høeg-Guldberg) angaaende Ændringsforslaget Nr. 218, der gaar ud paa at indskrænke det Beløb, der skal anvendes til Anskaffelse af nyt Materiel til Jærnbannerne. Han omtalte navnlig Mangelen af Godsvogne i Jylland og paaviste, at Østjyderne og vel specielt Aarhusianerne, ofte paa Grund af Vognmangel vare hindrede i at kunne gøre Forretninger og imødekomme deres Kunder paa en saadan Maade, at disse kunde være